

16

Ej endast orätt är, men äfven onaturligt,
Och se, i en sublim nödvändighetens lag,
Det godas heliga, odödliga behag.

J Hymens salige, som, druckne af er lycka,
En längtad ättling fått i rörda armar trycka!
O! känden J ej rätt er höga, dyra pligt,
O glömden J en gång föräldranamnets vigt . . .
Förr väpne döden sig! förr slite han med smärta
Den späda ur er famn, och hälften ur ert hjerta!
Men skall han sträfva fram, bland faror och försåt,
I edra höljda spår, på lifvets tunga stråt;
Skall han, en nödig länk i väsens kedja vorden,
Än brottas långa år, med sorgerna på jorden,
Förr'n åt hans trötta ben hon låter upp sin famn:
Föräldrar, hören mig! — I fosterlandets namn,
I mensklighetens namn, i Dens, som skall oss alla
För sitt betrodde lån en dag till redo kalla,
Besvär jag eder ömt! I känslan af er fröjd
Betänken rätt ert kall och edra pligters höjd!
Af er tar barnets själ den form, den rikt, den vana,
Som sällhet eller ve för människan skall dana;
Åt er är anförtrodd en ädlare natur,
Som engels höjd kan nå — kan sänkas ner till djur.
Med hjertats ömma språk till hjertat tidigt talen!
Ty hjertat fattar bäst de höga idealen
För sin fullkomlighet, i ständig fortgång röjd;
Blott hjertat lyfter sig, med hopp och barnslig fröjd,
Som himlen högt, till Gud — och, vidt som jorden räcker,
Till bröders ljus och väl, omfamnande, sig sträcker.

I hvarje mensko bröst Försynens milda makt
Till vishet och till dygd det första fröet lagt;

En